

af ham. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister havde læst videre i hans Tale, han vilde da have fundet, at Fængselsinspektør Ammitzbøll ingenlunde er nogen Tilhænger af Pryglestraffen, saaledes som den foreslaas her i Ministerens eget Forslag. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier af Fængselsinspektør Ammitzbølls Foredrag. Han taler om Pryglestraffen som disciplinært Middel i Fængslerne, og han siger da: „Men Forudsætningen for Anvendelsen af disse Straffe i Fængslet er netop som fremhævet, at Styrelsen, som skal ikende disse Straffe, kan danne sig en bestemt Opfattelse af Delinkventens Karakter, og jeg skulde være meget tilbøjelig til at tro, at det ogsaa er det, som det kommer an paa udenfor. Et individuelt Kendskab til vedkommende kan gøre Prygl berettigede ogsaa udenfor, men vistnok intet andet Hensyn.“ Og han slutter sin Tale med følgende Ord: „Forudsætningen for Ikendelsen og Fuldbyrdelsen af alle korporlige Straffe er et nøje Kendskab til Delinkventens Karakter, for at man kan afgøre, om korporlig Straf er tjenlig for ham. Af denne Begrænsning følger, at man ikke bør skride til at anvende korporlig Straf i Strafanstalter — og heller ikke udenfor — mere end højst en eller to Gange. Naar Pryglestraffen ikke gør sin Virkning første eller i alt Fald anden Gang, bør den ikke mere bruges over for det paagældende Individ.“ Altsaa, den eneste Jurist, som den højtærede Justitsminister kan anføre i Dag, taler kun for Pryglestraffen under meget stærk Begrænsning og kan ingenlunde anføres til Støtte for det foreliggende Forslag. Den højtærede Justitsminister kom slet ikke ind paa den uomstødelige Kendsgening, at efter at dette Møde for 4 Aar siden havde behandlet Pryglestraffen som et af de vigtigste Forhandlingsemner, og efter at det var refereret og omtalt, og der havde dannet sig en offentlig Mening paa Grundlag deraf, blev et svensk Forslag om Pryglestraffens Indførelse taget tilbage og er ikke senere blevet til Lov. En saadan Virkning havde Juristernes Meningsstilkendegivelse og den offentlige Mening, der fulgte med.

Den højtærede Justitsminister udtalte om det ene Punkt, § 8 i det foreliggende Lovforslag, om Nødværgerettens Udvidelse, at derom var der almindelig Enighed. Han anførte ogsaa, at jeg havde udtalt, at jeg var stærk nok til at klare mig, men at jeg altsaa kunde erkende, at for de svage

maatte man udvide Retten, eller at der i det hele taget maatte være en udvidet Nødværgeret. Det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg har sagt, at jeg har aldrig mødt Bøller der, hvor jeg færdedes, men ikke det andet. Jeg hører ikke til dem, der have taget Ordet for § 8 i dette Forslag, jeg er en Modstander af denne Paragraf som af de andre, og jeg vil forbeholde mig i Udvalget nærmere at udvikle mine Grunde derfor. Jeg er tilbøjelig til at give det ærede Medlem for Assens (Berntsen) Ret, naar han ganske logisk sagde, at gaar man med til at give den stærke, men vel at mærke ikke de svage en udvidet Adgang til at anvende Nødværgeret, er man inde paa et Skraaplan, der maa føre til, at man ogsaa giver Samfundet en udvidet Nødværgeret. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at vor Straffelovs § 40 indeholder fuld Betyggelse i saa Henseende. Tiden er lang fremskreden, og jeg ved, at man ønsker Forhandlingerne afsluttede i Dag, ellers kunde jeg have haft Lyst til at gaa nærmere ind derpaa, men hvis ærede Medlemmer ville læse Straffelovens § 40 igennem, ville de finde, at den giver udstrakt Adgang til Anvendelse af Nødværgeretten, og Domstolene handle jo ogsaa overordentlig lempeligt over for den, der har grebet til Nødværge. Jeg er tilbøjelig til at tro, at en Udvidelse i den Retning, hvori den højtærede Justitsministers § 8 gaar, vil kunne medføre, at det atter blev almindeligere at bruge skarpe Vaaben, selv uden at der var Livsfare for den angrebne, men hvor han maa antages at have frygtet betydelig Skade“ — et ret vagt Udtryk. Det kunde gerne atter blive almindeligt, som jeg tror, det var i Provisoriets Dage, at gaa omkring med Revolvere eller med Todtenschlägere i Lommen o. s. v., og det vilde ikke være et Fremskridt i Civilisation, om en saadan Aand igen skulde brede sig. Men jeg skal, som sagt, forbeholde mig i Udvalget at komme nærmere ind paa denne Paragraf. Jeg har i min første Tale væsentlig holdt mig til Kærnepunktet i Loven, Pryglestraffen.

Den højtærede Justitsminister søgte at vinde nogen Stemning for sit Lovforslag — og det kunde jo ganske vist ogsaa behøves efter den Behandling, det er gjort til Genstand for, efter de mange dygtige Talere, der have været imod det —, ved særlig at drage Voldtægtsforbrydelserne frem. Jeg indrømmer, at det er ganske snildt af den højtærede Justitsminister at drage den Side af Sagen stærkt i Forgrunden hele Tiden. Men jeg vil dog gøre